

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁδὸος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι

Ἔστος ἐννεοῦντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσι.
ἔτσι ὑπερδύει τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — ἑνδιαφέροντα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΙΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μὴ φορὰ θὰ βγαίνει.
κι' ὅταν ἔχω ἐμπνέδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχω,
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — εἰχως νάξιν κι' ἐντροπὴν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇ — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποτε τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φέρῃ μαῦρο εἶδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἂπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Γιὰ τὴ σέρα καὶ τὴ μέρα — κάθε φύλλο μὴ δέκαρε.

Εικοσιεννιά Φλεβάρη
κι' ὅλα ἔγιναν κουδάρη.

Τρακόσα ἐδδομήντα ἔξιν,
πολλοὶ θαρροῦν πὺς θὰ τοὺς ξέξιν.

**Θεήματα πολιτικά,
παραπολὺ σπαρκεντικά.**

Α'

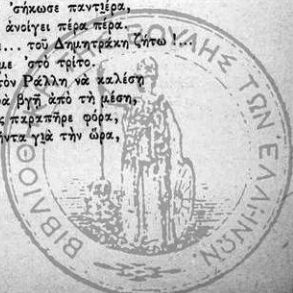
Ὦχ! συμφοραὶ πού 'πλάκωσαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα!...

αὐτὸς πού πίνει λάπτες τὸ αἷμα σὰν σουμάδα
εἶδε μὴ πόνο τῆς ψυχῆς καὶ μάτια δακρυομένη.
ἔδω κι' ἐκεῖ τὰ πρῶτα τῆς στάνης σκορπισμένα.
Φωνάζει ὁ κακόσορτος κι' ἄλλου ἐκίνα πᾶνε
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ δυστυχῆ σκορπᾶνε,
καὶ τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος ὁ παρακρονονάτος
μὴ δάκρυ σὰν κορόμφηλο κι' ἀπὸ καύμους γεμάτος
πέρνει κατὰ τὰ μάτια του καὶ κλαίει, κλαίει,
κι' ὁ Θεωρῆς τὸν ἐρωτᾷ, κι' ὁ Θεωρῆς τοῦ λέει:
«Ποῦ τρέχεις μὴ τὰ τέσσερα, τοῦ Κορόντου Ἱσραάτι;
καὶ σὺ μ' ἀρίνεις μονοχὸ μὴ τῆλο το κοπάδι;»
Καὶ τὸ Ἱσραάτι «φῶνας ἐδὲν εἶμαι ὅτ' ἀ καλὰ μου,
ἐξώδεψα ὅτ' ἐκλογαὶς καὶ μαλλοκίφαλά μου,
καὶ τώρα ὁ Φιλάρετος μοῦ 'βγήκε Ἰγουργός
κι' ἐγὼ τὸν βλέπω Πρόεδρος καὶ Πρόεδρος ἀργός,
καὶ συλλογίσου μὴ στιγμή, κύρ Πρόεδρε παμμένε,
οἱ πατριῶται Θεσσαλοὶ γιὰ τοῦτο τί θὰ λένε.
Θὰ πηλαῇ καὶ θὰ ῥωτᾷ τοῦ Βώλου τὸ ρουσατό
ἀν ἀποδένει ἦτανε τὸ καλὸ ἡ πενσάτο,
καὶ κάθε τόσο ἀπ' ἐκεῖ θὰ στέλλουν — ὠμίνα! —
στερᾶνι «ὅτ' ὁ Φιλάρετος καὶ τῦρλας εἰς ἐμὲν.
— Κουράγιο, δόλιμ Θεσσαλέ, κι' ἡ τύχη μας προσμένει...
θὰ ὄξιν νὰ μ'ποῦμε γρήγορα μὲς σ' ὅλων τὸ ρουθύνει,

κι' ἂς εἴμαστε προσωρινὰ δὴ Πρόεδροι παμμένει,
ἐγὼ χωρὶς πηδάλο καὶ σὺ χωρὶς κουδούνι.
Ἰπομονὴ γιὰ τὸ Θεὸ καὶ σὺ κι' οἱ ἄλλοι φίλοι,
τὸν Μάη, μαῦρε, πρόσμενε νὰ φῇς γλωρὸν τριφύλλι. —
Ἔτσι ἡμίλει ὁ Θεωρῆς καὶ τὸν λαμπρὸ σκῆνο
ἀλλὰ ταῦτ' τοῦ Θεσσαλοῦ μὴ τίποτε δὲν ἰδρύνει,
καὶ χαίρει τὸν ἀργηγὸ μὴ πόνο καὶ μὴ δάκρυ
καὶ πέρνει τὸν κατήγορο κι' ὅπου τὸν βγάλ' ἡ ἀκρη,
κι' ὁ Θεωρῆς ἐρώναξ «ὅτ' ὁ Θεσσαλὸ πατέρα:
σὺρε ὅτ' ὁ γέρο διάβολο κι' ἀκόμη παραπέρα».

Β'

Ἀκολουθοῦν τὸν Θεσσαλὸ τριάντα Κερδονάτοι
καὶ πέρνουν τὸ στρατὶ στρατὶ, στρατὶ τὸ μονοπάτι,
καὶ τὸ στρατὶ τοὺς ἐβγάλε μὲς ὅτ' ἀ μεγάλο σπητὶ
τοῦ θυμωμένου Δημοτρου καὶ τοῦ τριτοκομῆτη.
Ἄνοιξε, πόρτα τοῦ ξανθοῦ, πού 'σέκωσε παντιέρα,
κι' ἡ πόρτ' ἀπὸ τὸν ῥόθο τῆς ἀνοιγίει πέρα πέρα.
Καλῶς τοὺς... καλῶς σ' ὑψάμε... τοῦ Δημοτράκη Χίτω!...
τὸν Θεωρῆ ἀφῆσαμε καὶ ἔλθωμε ὅτ' ὀρίτο.
— Σὺρε νὰ πῇς τοῦ Βασιλῆα τὸν Ράλλη νὰ καλίσῃ
κι' εὐθύς ὁ Κωνσταντῆσπουλος νὰ βῇ ἀπὸ τὴ μείση,
σὺρε νὰ πῇς τὸ κόμμα μας πὺς παραπέρα φέρῃ,
σὺρε νὰ πῇς πὺς εἴμαστε πενήντα γιὰ τὴν ὥρα,

σύρε νά 'πῃς πῶς τὸν τιμῶ καὶ τοῦ φιλῶ τὸ χέρι
 κ' ἡ ἀδαιοφροσύνη τοῦ πῶς μὲνιν καὶ μαχαίρει,
 σύρε νά 'πῃς πῶς ἀδικα καὶ ἐμὴν μὴ περᾶζει,
 πῶς μὴ τὸν Κωνσταντῖνου μὲν ἄλλῃ μαχαίρει,
 πῶς ὅλα τάχα ἔτιμα καὶ πῆς του νὰ εἰξεύρη
 πῶς ἂν γένῃ Προβυπουργὸς θ' ἀπλώσωμεν ἀλευρί,
 πῶς θὰ γένωμεν σὺν ἀρνία παχειὰ καὶ καρυμάνικα
 χωρίς τὸν σκύλων τῆς οὐραὶ νὰ τρώμε γιὰ λευκάνικα,
 πῶς 'στὸ πλευρὸ τοῦ θύμ' ἐγὼ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ δίκῳ μου
 καὶ θὰ κλωστούμε τὸν παρὰ κατὰμυστῆς τοῦ δρόμου.
 Σύρε νά 'πῃς πῶς τρίγυρι σὺν πενασμένῳ λυκοί,
 πῶς ὅλοι μας λυσάσκαμε γιὰ Προβυπουργιλίκι,
 πῶς ἂν χαρτοφυλάκι μὲν ὡσεὶ τὸ βραδύ
 καὶ σὺ τὸ φῶς τὸ ἱλαρὸν θὰ ὄψῃ, Γεωργιάδῃ.
 Σύρε νά 'πῃς τὰ χωράτ' αὐ' ἀρῆσαι κατὰ μέρος,
 σύρε νά 'πῃς πῶς θὰ φανῶ ἀντάρτης Ροδωσιπέρης,
 σύρε νά 'πῃς πῶς ἂν κ' ἐμὲ δίκῳ του δὲν μὴ κἀνῃ
 βραχὶ θὰ γίνῃ καὶ ἀπαυτὸς μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.
 πῶς θὰ ξεχάσω φάσκελα καὶ γρίνια καὶ μαλλώματα
 καὶ οἱ δὲ τὰ μακαριτικά θ' ἀργίσωμεν μπαλλώματα.
 Σύρε νά 'πῃς πῶς ἔλωμαι, σύρε νά 'πῃς πῶς σβῶμαι,
 καὶ ἂς μὴν ἀκούῃ τὸν Συγγρῶ, τὸν Χιώτη τὸν Ραββῖνο.—

Γ'

Ὁ φουκαρὰς ὁ Πρέεδρος μὴ δυνατὴ ἑλπίδα
 ἀμείψας τὴν καινούρια του ἔφρασε βελλάδα
 καὶ μιά καὶ ὁδὸ 'στ' Ἀνάτορα πηχίνα καὶ σφυρίζει...
 τρεῖς δεξιά, τρεῖς δεξιά, κανένα δὲν γνωρίζει...
 τρεῖς καὶ δεξιότερα κανέναν δὲν ὑπάρχει,
 κυττάζει καὶ ξεβρόδεα καὶ βλέπει τὸν Αὐλάρη.
 —Καὶ ἀπὸ ποῦ, τὸν ἱρωτῶν, καὶ πόθεν πῶς καὶ πόσα ;—
 καὶ τοῦ Προέδρου ἀπαντᾷ ἡ τραυματικὴ γλώσσα...
 —'Απὸ τοῦ Ράλλη Θεσσαλὸς 'στὸ Στίμα καὶ ἑκτόθι.—
 —Καὶ τί ἐπλοῦν τὰ λόγια σου καὶ τί θὰ 'πῇ αὐτό ;—
 —'Απὸ τοῦ Ράλλη ἐρχομαι νὰ βρῶ τὸν Βασιλεῖ
 γιατί μὰς τρίγει σήμερον πολὺ κακὴ δουλειά,
 καὶ ἄλλοιμοι τὰ 'πίσω της ἂν στρέψ' ἡ Βασιλεία,
 Γεωργιάδης τόνεμα, πατρίς ἡ Θεσσαλία,
 καὶ ἐξώδεκα 'στῆς ἐκλογαῖς χιλιάδες ἑκτόθι...
 νὰ τί ἐπλοῦν τὰ λόγια μου, νὰ τί θὰ 'πῇ αὐτό.—
 —Ὁ Βασιλεὺς δὲν εἶν' ἐδῶ, τὴν κάρτα σου νὰ δώσῃς,
 καὶ νάλῃς αὐριο πρωὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνταμώσῃς.

Δ'

Τὴ μαύρη νύκτα 'πλάκωσεν... γυρίζει 'στὸν ὄντα του
 καὶ οὐδὲ καλὴν Σακεθὴ δὲν γράφει τὸν σεντά του.
 Ἀναστενάζει βγαίν' ἀχνὸς καὶ μέσα πόνος βράζει,
 καὶ ἄπάνω 'στὸ κρεβάτι του μουγκρίζει καὶ σπαράζει,
 καὶ μόλις 'στὸ προσκεφάλῳ ἡ καρφαλὴ του γέρνει
 μὴ χιλιακὴ μύρικαι συλλογαὶς ὁ νοῦς του παραδέρνει,
 καὶ κοκκινί', ἡ μούρη του καὶ γίνεται παντ' ἄρι
 καὶ γύρω του βρυκόλακες πηδοῦν καλιναντ' ἄρι,
 καὶ τοῦ τοιμποῦν τὸ κρέας του καὶ ἀπὸ μπροστὰ καὶ 'πίσω,
 ποῦ 'στὴν ἀσπράδα ξεπινεῖ γλαστὺρτι σακκουλίσσο.
 —Σύνα, καὶ μὲν Πρέεδρε, μὴν κἀνῃς πῶς κωμῶσαι...
 ἐκίνοῦ τὸν Φιλάρετο γιὰ πάντα νὰ θυμᾶσαι.
 Σῆκω νὰ φῶς τὰ ρούχα σου καὶ νὰ κατακαπῇς,
 σῆκω νὰ πῇς 'στὸν Βασιλεῖ τὰ ντέρτια σου νὰ 'πῇς,
 σῆκω καὶ σκίψου τί θὰ 'πῶν γιὰ σένα εἰς τὸν Βῆλο
 σὺν μάθουν τίτοιο ξεφανικό πολὺ καρυνοδέλλο.
 Σῆκω γοργός καὶ ἡ ὄρεα σου κατ' ὄρεο ἔπῃρε,
 καὶ ἂν ἡ Αὐλὴ δὲν εἰς δεχθῇ 'στὸν Δεληγιάννη σύρε,

καὶ ἂν σ' ἀρνήθῃ ἀνέλιπτα καὶ ὁ Θεωδωρὸς ἀκόμα
 φτύσει 'στὸν κόρφο τρεῖς φορὰς καὶ κάμει πῆμτο κόμμα,
 φανοῦ καὶ σὺ δημοκρατῶν τυραννικῶν ὀρίμω
 καὶ βάλε σκούρο κόκκινο νὰ ρεθῇ τὸ Στίμα,
 καὶ ἔτσι νὰ γίνῃς 'Πουργός καὶ κάλτα τοῦ ἐλαβόλου
 καὶ ὅλο γιὰ σένα νὰ 'μυλοῦν καὶ ἐντός καὶ ἐκτός τοῦ Βῆλου.

Ε'

Κακὴ αὐτὴ ἡμέρα, μὴν εἶχε ἡμέρωσαι,
 καὶ ὁ Πρέεδρος τὸν Βασιλεῖ ἀπῆγε ν' ἀνταμώσῃ.

(Ὁ Πρέεδρος ἑλθὼν
 παρακαλεῖ τὸν Θρόνον).

Συγώρησε με, Βασιλεῖ, καὶ δὲν τὸ ξανακάνω...
 ἂν 'πῃκα τότε 'στὴν Βουλὴ, μὰ τώρα τὸ ξεκάνω,
 καὶ ἂν σούφταξα σὲ τίποτε παρακαλῶ λησμονῶ.
 καὶ ἔμπροσθεν κλινό το 'ζεβὶ καὶ τὸ δεξιὸ μου γόνατο.
 Λυπήσου λίγο, Βασιλεῖ, καὶ ἐμὲ τὸν κακομαίρη,
 κάμε τὸν Ράλλη Σύνβουλο νὰ 'δῶ καὶ ἐγὼ χαίρει,
 νὰ γίνῃ 'Πουργός καὶ ἐγὼ καθὼς καὶ τὸν Φιλάρετο
 καὶ ἂν 'πῃκα τότε 'στὴν Βουλὴ γι' ἀστάσι μὴν πάτε,
 Συγώρησε με, Βασιλεῖ... παρηγορᾷ δὲν 'βρίσκο...
 εἶπε χαρτοφυλάκι καὶ 'στὸ ἐλάνθῃ τοῦ δίσκου,
 ὡσεὶ σ' ἐμὴν τοῦ πτωχοῦ τὸ εἰός σου ὅλο
 γιὰ ν' ἀκουσθῇ 'στὴν Ἀλφίσα, γιὰ ν' ἀκουσθῇ 'στὸ Βῆλο.

Ὁ Βασιλεὺς τὸν σίμωσε ἀγάπη νὰ τοῦ δεῖξῃ
 καὶ ἀντὶ χαρτοφυλάκι 'στὸ δίσκο νὰ τοῦ εἰπῇ
 ὅσο κεραμίδι τοῦδ' ἔχει μιλὰ νὰ βγάλῃ.
 τὸ ἐνὰ γιὰ τὸν Λεμονὴ καὶ τὸ ἄλλο γιὰ τὸν Ράλλη.

ΣΤ'

Βαροῦν 'στὸν Ράλλη τὰ βελὰ καὶ περιμένουν ὅλοι
 ἡ λυπημένη των καρδιὰ νὰ γίνῃ περιβόλι,
 μὰ μὴ φωνὴ ὁ Πρέεδρος ἀπλησιάζει ρίχνει
 καὶ τοῦ ἀπέντη Βασιλεῖ τὰ κεραμίδια δείχνει,
 καὶ τότε μούτσουνα πολλὰ φανῆκαν ἐνισπόμενα
 καὶ μύτικαι ὑπερήφαναι καὶ αὐτὰς κατεβασμένα,
 καὶ μερικὴ ἀργίσανε νὰ σέρνουν τὰ μαλλιά των
 καὶ μὴ τὰ τοῦδ' ἔχει τῆς Αὐλῆς νὰ ζύνουν τὴν κοιλιά των
 καὶ μὴ αὐτὰ τὰ σύμβολα ἐκείνησαν οἱ τρίτοι
 καὶ ἐπῆγαν 'στὸν Θεωδωρὸ τὸ κλειδωμένο σπῆτι.

(Ὁ Θεωδωρὸς ὁ τάλας
 μὲ ἀνυκτικὰ ἀγκάλας.)

Ὁ παιδιὰ μου, ὀρφανὰ μου.
 σκορπισμένα 'δῶ καὶ ἐκεῖ...
 τὰ μεγάλα βράσανά μου
 λυπηθῆτε μερικὴ.

Δὲν θὰ 'βρῇτε Δεληγιάννη.
 ὦ κοπέλα μου χαζά...
 ἔλα 'πίσω, Βασσαρόννη,
 καὶ Παλάσκα μου καὶ Ἀζά.

Δ.—Βρε πιάστε με νά σηκωθῶ, ἀμάν γιὰ τὸ Κορδόνι...
 Φ.—Κατὰ τὴν τοῦμπαν πούπισες κάνεις δὲν σὲ σηκώνει.

Μαζευθῆτε σάν καὶ πρῶτα
 εἰς ἐμένα τὴν κλωσσού,
 γιὰ νὰ φέρωμε τὰ φῶτα
 τοῦ αἰῶνος τοῦ χρυσοῦ.

(Ὁ παμμένος εἰς τὸν Ράλλη
 με κατάνυξι μεγάλη.)

Ἔλα φίλα με 'στὸ στόμα
 κι' ἄς γενοῦμε, δυστυχῆ,
 μία κάλπη, ἓνα κόμμα,
 ὅσο βρούταν μὲ ψυχῆ.

Ἦ φίλα δὲν ἐχάθη
 κι' ἔλ' ἀγάπη μου χρυσοῦ...
 ἂν κι' ἐγὼ τὴν ἔχω πάθει
 μὰ τὴν ἑπαθες καὶ σύ.

Μας ἐψήσανε 'στὴ σούβλα,
 μας σταυρώνουν—ὦμίε!—
 ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο τοῦβλα
 ὥστε τὸνα κι' εἰς ἐμέ:

Πάρε 'πίσω τὰ βρισίδια
 καὶ τῆς μουντζῆς τῆς τραναῖς,
 κι' ἄς ἀρχίσωμε τὰ ἴδια
 δίχως κἀκείαις καὶ φαναῖς.

Ὁ παιδιὰ μου, ὁρρανὰ μου,
 καὶ στολίδι τῆς Βουλῆς,
 ἐνοχλεῖ τὰ πεινά μου
 ἢ φαγοῦρα τῆς Αἰλῆς.

Ἀπ' τὰ λάχανα βγαλμένη
 τοῦ ἀρίντη τοῦ Μωρηῆ,
 καὶ σάν πρῶτα πεινασμένη
 χαίρε χαίρε 'λευθεριά.

Z'

Τικ τάκ κυνηῶ ὁ Θεσσαλὸς καὶ τοῦ Συγγροῦ τὴν θύρα
 γιτὶ δὲν 'βρίσκει ὁ πτωχὸς μηδὲ 'στὸν ἥλιο μαῖρα.

—'Εσὺ ὁ κύριος Συγγρός κι' ὁ παντοκράτωρ Χιώτης,
 ποῦ ἔγινες τοῦ Θεοδωρῆ μηχανογράφος πρώτης,
 ποῦ ἀνεβάξεις 'στὴ στιγμὴ καὶ ρίχνεις Ἰπουργούς
 καὶ τιμονιέρης φαίνεσαι τῆς σάπιας μας 'Αργούς,
 εἰς ποῦ πάντα ἱλεῖς τὸν κάθε δικονιέρη,
 γιὰ 'πὲς 'στὸν Κωνσταντόπουλο μαζὶ του νὰ με πάρη,

καὶ Ὑπουργό του νὰ μὲ 'πῇ κι' ἐμένα τὸν μαριόλο
μῆπως μοῦ στήσουν ἀγαλμα σὲ Λαρίσσα καὶ Βολο. —
— Ἐν εἰμπαρὼ νὰ σὰς χαρῶ, σὺρ Γεωργιάδῃ...
σὰς καρτερεῖ τοῦ πρώτου σὰς ἀφίνητ τὸ ρημάδι.
'Ἐκεί χαρτοφυλάκιος ἀμίστης νὰ 'βρῇτε...
οὐκ ἱουδαίσις ξέρεται συγχωρῶνται Σχημαρίζεται. —

(Σχηματικὸν κερκαλιον, ποῦ ὁ Γεωργιάδης
γυρνᾷ σκυρτός 'στὸν Θεωδῶρ καὶ σκετιεύει σὰν Ἀδης.)

— Ἀνοίξει πόρτα Θεωδῶρ κι' ἐπὶ πόρτα Στρατηλάτου,
ἀνοίξει σ' ἐν' ἀμπαρτωλῷ, ποῦ σέρνει τὰ μαλλιά του.
Γιὰ κούττα τώρα κικιθὼ τὸν πρώτον σου τὸν λιοντα...
πραγματικῶς ἠμάρτησα 'στὸν μίγαν Ναπολιόντα,
καὶ κρίνομαι ἀνάξιος νὰ λήγῃαι δίκας σου
ἀφ' οὗ μόνον σ' ἔρησα 'στὸ τόσο ἔσχατον σου,
μὰ σὺ ποῦ ξαναβίβησαι τὸν καλὴ δουρῆρόν σου,
διῆξου κι' ἐπὶ τὸν μάρτυρα κι' ἐπὶ τὸν Ὀδοιπόρον. —
Κι' ὁ Θεωδῶρ ἐβόησε εὐὐ! τῆς μεγάλης μίθης!...
ἦσαν νεκρὸς κι' ἀνέστησε, ἀπολωλὸς κι' εὐρίθης...
κι' ὡς τοῦ Ἀσώτου ὁ πατὴρ ἐχάρηκε γι' αὐτό
κι' ἐπρόσταξε νὰ σράξουνε μισοῦχοι σιταυτοί,
ἀλλὰ μισοῦχοι τώρα πᾶς δὲν εὐρίσκαν κανένα
κι' ἔραγαν λίγα λάχανα κι' αὐτὰ ξαναβραχμένα.

H

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, οἱ δύο φαμφερῆς,
ἀπὸ μακρὰν τοῦ Θεωδῶρ κυττάζουν τὸ μπαλκόνι.)

Φ. — Βλέπεις ἐκεῖνον τὸν λιγνὸ τὸν παρκαπνεμένο,
ὅπου φορεῖ γυναικίκο 'στὸ αἶμα βουτημένο,
ὅπου φορεῖ 'στὴν κεφαλὴ λαχάνιο στεφάνι,
ποῦ τὰ παπούτσια τοῦδ' ὄσαν καὶ δὲν τὸ κακοφάνη,
ποῦ μὲ κουκούλα προχωρεῖ σὰν ἕνας Καπουκίνος; ...
αὐτοῦ ἐστὶν ὁ περὶ οὗ, ἐκεῖνος εἶν' ἐκεῖνος.
'Ἐκεί τὸ ἐγκαλλώπισμα τὸν Προθυπουργιῶν,
κι' ὅπως ἀπὸ τὰ μέγαρα τὸν πάλαι Βοργιῶν
ἐσταζαν Ἰουσκίαιμι κι' ὀξία Πρωσιὰ
καὶ τόσα δηλητήρια πολὺ τρομακτικὰ,
ἔτσι κι' ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ τωρινοῦ Μεσοῖα
μὰς πολυμέρακτα Θεὰ καὶ μαύρη Ἀνταρσία
μὲ χίλιαι γλώσσαις χυνεταί, μὲ χίλιαι γλώσσαις κρῖναι,
καὶ μ' αἵματα Βασιλικὰ τὰς κεφαλὰς μὰς ρίχνει.
Π. — Ὁ φίλη φρίκη, Φασουλῆ... θὰ βγάλω ἀγουρίδα...
Φ. — Ἀπὸ τὴν κρῖς σου ἐφύω νὰ κόψω μὲ λουρίδα.
'Ἀνθρωποφάγος ἐγίνα... ὁ συμφορὰ καὶ δόξα! ...
κι' αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι, Περικλῆ, μηχανορραφεῖ οἷοι.

(Ὁ Θεωδῶρ κερκαλεῖ
'στὸν Περικλῆ καὶ Φασουλῆ.)

Δ. — Βλέπεις οἱ ποῦ λέγατε γιὰ τὸ Ναπολέον
πὺς τάχατε ὠφνέτο σὰν ἦτο τὸ Κορδόν;
'Ορίστε τώρα τί τραβᾷ καὶ μὲ τὸν Δεμίτζη,
ποῦ μὰς φορτώθηκε κι' αὐτοῦ κι' ἐν οὐ παικτοῖς μὰς παίζει.

Ἄς τὰ ἰδῇ κι' ὁ Βασιλεὺς, ὅπου θαρροῦσε τάχα
πὺς δια ρόδο θὰ γενοῦν μὲ καθὲ ἄλλον χῆχχ.
Αὐτοῦ ὁ νέος ὕψωμας πολὺ δὲν θὰ τάριση
κι' ἀνάγκη τώρα νὰ φερθῇ σ' ἐμένα πὺς καλὰ,
ἐγὼ δὲ ποῦ ὑπόσχεσαι ἂν μὲ ξανακαλίσῃ
εὐθὺς τὸ Εὐκασάρφακο νὰ πάη πρὸ Ὑψηλὰ.
Καθὼς σὰς εἶπα παντοῦ, καθὼς τὸ ξέρον ὅλοι,
ἀλλήλητα μ' ἐκτύπησαν μηχανορραφεῖν ὅλοι,
καὶ σὰν νὰ μὴ μοῦ ἔβθαν ὁ Χρίστος ὁ χαλντοῦπης,
ὁ Στῆλμαν, ὁ Σχλισθεούρ, ὁ Γιάδσταν, ὁ Τρικουῦπης,
κρυφίως μ' ἐπὶ ἐλπίσῃ μὲ λυσσαλὲν μίσεσ
πᾶσα τοῦ κόσμου ἡπειρεσ, πᾶσα τοῦ κόσμου νῆσος,
πᾶσα τριπλὴ καὶ τετραπλὴ τὸν Φραγκῶν συμπαχία,
τῆς φύσεως τὰ ἥσυχια κι' ἀνίσχυα στοιγία,
ὁ ουρανὸς, ὁ θάλασσα, τῆς γῆς οἱ δύο Πόλοι,
ὁ Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν κι' οἱ Χαντζόλλερν ὅλοι.
Τὰ πάντα ἐναντίον μου συνώμωσαν καὶ μόνον
μὲ μηχανορραφεῖματα ταρτάρια θαμνίνον
ὡς ὅτου τὰ κατάρταν νὰ πάρω κουντρούβαλα
κι' ὁ Δεμίτζης ν' ἀνέβῃ 'στὸν σῆτρο μου καββόζα.
Φ. — Βάρτους τοὺς ἀφιλότιμους καὶ τοὺς κατεργαρίους,
κύπκα Ἑγγλέζους, Γερμανοὺς, καὶ Χιωτῶνες Ἑβραίους,
ἐκεῖνοι σὲ τους, σράξε τους, καὶ τὸ πετὶ των γόδαρ,
κι' ἂν χρεοστῇς καὶ βοηθοῦ τὸν Περικλῆτο πάρε.
Δ. — Πρίπει 'στὸν πόλεμον αὐτὸν καθὼς καὶ συντελίσῃ.
Φ. — Πᾶς νὰ 'πὼ τοῦ Βασιλῆα καὶ οἱ ξανακαλίσῃ...
κι' ἂν μὲν ἀκούσῃ πρῶτος ἔχει καλῶς, ἄλλως
ζήτω τοῦ Ναπολιόντος καὶ πρίτε τοῦ Βασιλῆως.

Θ

(Ὁ Τρικουῦπης ὁμιλῶν
μ' ἕνα τόνον χαμηλόν.)

Ἄφινω γετὶ 'στοὺς φίλους μου καὶ 'στοὺς δίκους μου ὅλοι,
ἀφίνω τὰς πλεκτάνες μου καὶ τοὺς ποικίλους δόλους,
καὶ πέρνω τὰ μπαρούλα μου καὶ πᾶς σὲ ταξίδι
νὰ 'πὼ τὸ τί ἐξώδεφα 'στὸ λάδι καὶ 'στὸ ξυδι.
Κι' ἂν μὲν 'στὴν περιήγησιν, ποῦ μελετῶ νὰ κάμω,
μ' ὑποδεχθῶν μὲ μασκουλά καὶ πῖσυν ὅλοι χάμω,
κι' ἐγὼ τοὺς πάντας εὐλογῶν διὰ μίαν παλάμης
διαβῶ ἀπάνω σὲ κορμὰ καὶ ὡς Σχεχισιστάμης,
τότε θὰ 'πὼ πὺς πιθανὸν ἡ μπόρα νὰ περᾷ
καὶ τὸ Κουβέρνο κι' ἡ πατρίς νὰ ὀρᾷ καὶ θὰ ὀρᾷ.
'Ἀν ὅμως εἰς τοὺς λόγους μου γρυλλίσουν σὰν γουρουνία
καὶ δὲν μοῦ στήσουν τρῶπαία εἰς ὅλα τάχαμάρια,
τότε θὰ 'πὼ πὺς τὴν ρακίθ θὰ φάμε μὲ πηρῶνι
καὶ πὺς θὰ σχίζωμαι κελιχίαι νὰ κάνωμαι φανάρια.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα κάμωσα θὰ 'πὼ 'στὴν ἀκουμένην,
ἂν παῖξῃ δὲ τρίγυρο μου μὲ λῦρα παρὰχόρδους
κι' ἂν περ' ἐλπίδα εὐρεθῶ χωρίς δεδηλωμένην
πᾶς 'στὴν Λόντρα παρηνθὺς καὶ γίνομαι Μυλλόρδος.
(Κυττάζει πρὸς τὴν ἱερὴν τοῦ δολορραφεῖ οἴκου
ἐνθ' ἀπ' ἐξ' ὁ Φασουλῆς φωνάζει «Κουκουρίκου.»)

Ὁ «Ρωμῆς» γνωστὸν σὰς κάνω — πὺς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβει,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἐνοδοχτοῦ Σούδη, — θρὸ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξυδι.

μὲ Χημίον μὲ μὲ μάντρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χῆρα δίκω ἀντρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.